

af udvalget med 38 stemmer (herunder de 3 skandinaviske lande) mod 5 (østblokken), medens 10 (deriblandt Belgien, Frankrig, Grækenland samt nogle latinamerikanske lande) undlod at stemme. Et forslag fra Liberia om oprettelse af et kommissariat med repræsentanter for de afvigende anskuelser blev forkastet med 22 ja-stemmer og 26 nej-stemmer (herunder de 3 skandinaviske lande), medens 5 undlod at stemme.

Som 2. afsnit indeholdt det indiske resolutionsforslag en udtalelse om stillingen i fransk Togoland. Heri fæstnedes de fra fransk side under debatten faldne udtalelser om beredvillighed til til sin tid at udspørge befolkningen om dens ønsker med hensyn til fremtiden. Endvidere anbefaler resolutionen, at den befolkningstilkendegivelse, der bliver tale om, finder sted under FNs tilsyn. Resolutionens afsnit vedrørende fransk Togoland vedtoges med 42 stemmer mod 5 (østblokken), medens 6 (herunder Belgien) undlod at stemme.

Den samlede resolution vedtoges med 40 stemmer mod 5 (østblokken), medens 8 (Afghanistan, Belgien, El Salvador, Grækenland, Guatemala, Haiti, Indonesien og Libanon) undlod at stemme.

Som højkommissær valgtes hr. Espinosa y Prieto, Mexico, med 41 af 45 afgivne gyldige stemmer, medens 5 undlod at stemme.

I plenarforsamlingens møde den 15. december 1955 blev Togolandsresolutionen vedtaget med 42 stemmer mod 7, medens 10 undlod at stemme. Samtidig bekræftedes valget af hr. Espinosa y Prieto.

7. Sydevestafrika.

(Dagsordenens punkt 30).

a. Den internationale domstols kendelse om $\frac{2}{3}$ flertal.

Det første af den serie af spørgsmål vedrørende Sydevestafrika, som behandledes af 4. udvalg, var den internationale domstols vejledende udtalelse af 7. juni 1955, der godkender, at ved afstemninger i plenarforsamlingen om beretninger og bønsskrifter (petitions) vedrørende dette tidligere mandatområde må der kræves $\frac{2}{3}$ majoritet.

USA forelagde på en række staters vegne et resolutionsforslag, ifølge hvilket domstolens udtalelse tiltrædes.

Den efterfølgende debat var meget kort. Den sydafrikanske repræsentant fremhævede, at hans regering ikke kunne acceptere, hvad domstolen havde fastslået, så lidt som den overhovedet anerkendte FNs kompetence i spørgsmålet om Sydevestafrika.

Ved afstemningen blev resolutionsforslaget vedtaget med 44 stemmer (herunder de skandinaviske lande) mod 1 (Sydafrika), medens 4 (Australien, Belgien, Israel og Storbritannien) undlod at stemme.

Resolutionen blev i plenarforsamlingens møde den 3. december 1955 godkendt med 54 stemmer mod 0, idet 4 undlod at stemme. Sydafrika var ikke repræsenteret.

b. Sydevestafrika kræves gjort til formynderskabsområde.

I lighed med tidligere år forebragtes en resolution om, at Sydevestafrika burde overgå under formynderskabssystemet. Forslagsstillerne var en række afro-asiatiske og latinamerikanske stater samt Jugoslavien.

Resolutionsforslaget godkendtes i plenarforsamlingens 4. udvalg den 7. november 1955 med 40 stemmer mod 2 (Belgien og Sydafrika), medens 10 (herunder de skandinaviske lande, Holland og USA) undlod at stemme. I en stemmeforklaring henviste den danske repræsentant, minister Eskelund, til, at når der ikke var nogen som helst synlig udsigt til et resultat, var det til liden nytte hvert år at vedblive med at vedtage den samme resolution. Lignende synspunkter fremførtes af USAs repræsentant.

Resolutionen blev godkendt i plenarforsamlingens møde den 3. december 1955 med 43 stemmer mod 2 (Belgien og Frankrig), medens 9 undlod at stemme. Sydafrika var ikke repræsenteret.

c. Sydevestafrikakomiteens beretning.

Det fremgik af beretningen fra den under 8. plenarforsamling nedsatte komité vedrørende Sydevestafrika, som har til opgave at undersøge og aflægge beretning om alle oplysninger med hensyn til Sydevestafrika, som kan tilvejebringes, at Sydafrika til stadighed principielt har afslået at samarbejde med komiteen, hvilket har vanskeliggjort komiteens arbejde.

Sydevestafrikakomiteens beretning blev behandlet i en række møder i 4. udvalg, hvor praktisk talt samtlige deltagere i de-